

Universitätsbibliothek Paderborn

Thesavrvs Sacrорvm Ritvvm, Sev Commentaria In Rvbricas Missalis Et Breviarii Romani

In quibus origo cuiusque Ritus, Causæ historicæ, vel mysticæ, ex maiorum ingenio, Theoria, Praxis, Obligatio, & exquisitus Vsus, additis opportunè Decretis omnibus S. Rituum Congregationis, quàm breuißimiè explicantur

Gavanti, Bartolommeo

Antverpiæ, 1634

De defectibus Ministri. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40262

consecratio, ut perficiatur Sacrificium; & si contingat id cognosci post sumptionem Corporis, vel speciei non ritè consecratæ, iteranda est item talis consecratio, apposita materia quæ non fuit consecrata, *iuxta Rubric. sup. tit. 4. num. 5. & titulo 3. num. 6.* quia eadem est ratio ineptæ in materia, & materia sine forma. Imò etiam, si id contingat fieri ex malitia ministri mutantis formam, vel non habentis intentionem, nihilominus debet post sumptionem supplere defectum, pœnitendo de priori culpa quam commisit, & reuerenter supplendo, ut dictum est.

2 Si Celebrans non recordetur se dixisse ea quæ in consecratione communiter dicuntur, non debet propterea turbari. **3** Si tamen certò ei constet, se omisisse aliquid eorum quæ sunt de necessitate Sacramenti, id est, formam consecrationis, seu partem, resumat ipsam formam, & cetera prosequatur per ordinem. **3** Si verò valde probabilitate dubitat, se aliquid essentialia omisisse, iteret formam, saltē sub tacita conditione. **4** Si autem non sunt de necessitate Sacramenti, non resumat, sed procedat ulterius.

Prima pars est sancti Thom. sup. artic. 6. ad 5. Altera pars est eiusdem ibidem. Sed cùm hic dicatur, resumat ipsam formam, quid resumentum erit: sane verba ea tantum, quæ supra num. 1. huius tituli posita sunt tamquam essentialia formæ, quidquid dicant Ang. Palud. & Scoti. ita Suar. loc. citato. In tertia parte Rubricæ, quæ est communis, eo mo-

Quod si defectus accidat in utraque specie, & iam utramque sumpsit, nou est quod suppleat; quia Sacrificium nullum fuit, sed totum fictum, & eo casu nullum est præceptum de faciendo vero Sacrificio, neque de supplendo quod non est incepsum, neque ex parte: & obligat tunc aliud præceptum de non sacrificando, fracto ieiunio.

Porro S. Thom. q. 78. art. 3. vult, excepto enim, omnia verba formarum prædictarum esse de essentia Sacramenti; communior autem antiquorum sententia est, ea non esse. Vide Suar. disp. 60. scđt. 1.

do tollitur dubium, & periculum iterandi consecrationem super materiam consecratam. Quarta pars patet, & confirmat secundam partem huius Rubricæ, de non resumento, nisi essentialia formæ.

Ceterum non est necesse in prolatione formæ, ut sonus verborum attingat Hostiam, vel Calicem, Suar. disp. 45. scđt. 5.

De defectibus Ministri. VI.

Defectus ex parte Ministri, possunt contingere quoad ea quæ in ipso requiruntur. Hec autem sunt: In primis intentio, deinde dispositio animæ, dispositio corporalis, dispositio vestimentorum, dispositio in ministerio ipso, quoad ea quæ in ipso possunt occurtere.

Dicitio in has quinque species dici debeat essentialis, reliquæ acc.
defectum ea est, ut prima tantum dentales.

De defectu intentionis. VII.

Si quis non intendit confidere, sed delusione aliquid agere. 2 Item si aliqua Hostia ex obliuione remaneant in Altari, vel aliqua pars vini, vel aliqua Hostia lateat, cum non intendat consecrare nisi quas videt. 3 Item si quis habeat coram se undecim Hostias, & intendat consecrare solum decem, non determinans, quas decem intendit: in his casibus non consecrat, quia requiritur intentio. 4 Secundus, si putans quidem esse decem, tamen omnes voluit consecrare, quas coram se habebat: nam tunc omnes erunt consecratae: atque ideo quilibet Sacerdos talem semper intentionem habere deberet, scilicet consecrandi eas omnes, quas ante se ad consecrandum positas habet.

Prima pars sacrilegium enormissimum continet: & si fictionis penitentia ante sumptionem, potest resumere formam, non ex vi praecepti perficiendi Sacrificium, quod nondum incepit, sed ex vi praecepti non fingendi falsum in hoc ministerio, & consequenter non perseverandi in fictione, nec sumendi potum & cibum per modum Sacramenti, quod non est, nec dandi alijs occasionem ado-

randi merum panem & vinum. post sumptionem vero facti Sacramenti seruetur quod diximus supra ex Suar. tit. 5. num. 1. Altera pars nullam habet difficultatem. In tertia Major distinet. 11. q. 2. Durand. q. 7. & communiter concordant; quia non est maior ratio, car ista vel illa sit consecrata. Quarta pars manifeste sequitur; quia materia est determinata intra terminum intentionis.

2 Si Sacerdos putans se tenere unam Hostiam, post consecrationem invenit fuisse duas simul iunctas, in sumptione sumat simul utramque.
2 Quod si deprehendat post sumptionem Corporis & Sanguinis, aut etiam post ablutionem, reliquias alias relictas consecratas, eas sumat, siue parvae sint, siue magna, quia ad idem Sacrificium spectant.

In prima parte, quae est Auctorum paulo supra citat. ratio ea est, quia ambæ sunt consecratae; cum illud putans dicat tantum priuatam deceptionem, quae non tollit intentionem debitam, quae esse debet, & moraliter est circa hanc presentem materiam, Suar. disput. 43. sect. 6. Secunda pars

est Sotii 4. dist. 12. q. 1. art. 8. qui tam distinguunt particulas in parvas & magnas, atque has vult in Pyxide affluari; contra quem Azor. lib. 10. c. 30. quast. 1. qui cum Rubrica concordat, sublata omni distinctione; ea nimis ratione, quia ex omnes reliquias sumuntur Sacrificij. unde & addit, sumendas esse